

Nikolavitch · Gervasio · Aón · Lee

Howard P. Lovecraft

Ten, kdo psal v temnotách

HOWARD PHILLIPS LOVECRAFT
(20. srpna 1890 – 15. března 1937)

Alex Nikolavitch, Gervasio, Aon & Lee:

Howard P. Lovecraft, Celui qui écrivait dans les ténèbres

translation © Tomáš Kybal, 2019

copyright © Blue Lotus Prod, Paris, 2017 (www.21g.fr)

ISBN 978-80-7511-500-3

ISBN 978-80-7511-501-0 (pdf)

PŘEDMLUVA

LOVECRAFT A JEHO ULITA

(David CAMUS*)

Nevím, kolik let pracoval Alex Nikolavitch na svém komiksu o Lovecraftovi, ale nepochybují, že v něm ta práce zrála dlouho. Když na to pomyslím, jsem zmítán mezi soucitem a pocitem blaha. Soucitem, protože tuším, čím vším muselo dílo, které držíte v rukou, při psaní scénáře projít. A blahem proto, že klub těch, kdo při překládání toho velkého spisovatele – nejméně známého mezi známými autory – potili krev, byl obohacen o dva nové členy, s nimiž si budeme moci připít na Lovecraftovu památku a vysmát se svému trápení a nedostatkům.

Jakožto dobrý překladatel a spisovatel (jestli jste ještě nečetli jeho spis *Mythe et super-héros* – Mýtus a superhrdina –, který vydalo nakladatelství Moutons électriques ve skvělé, ale již bohužel zaniklé edici Bibliothèque des miroirs, honem si ho jděte opatřit: je to vynikající), se Alex pustil do úkolu, do jakého se musí pustit každý dobrý umělec: dosáhnout nemožného. Často se říká, že ve věcech nemožných na ničem nezáleží. To je jistě pravda. Ale je to důvod, abychom to nezkusili? Samozřejmě, nemohu se dotknout hvězd. Ale nemám k nim proto natáhnout prst? Nebo zdvihnout pohled? A samotný Lovecraft, nesnažil se snad ve svých románech a novelách vystihnout nekonečnou úzkost, již se lidstvo brodí a zmítá se v jediné naději – na smrt nebo šílenství? Pokusil se žít, a žít šťastně, v kontaktu s druhými i v ústraní zároveň,

mezi lidmi i bez nich, vystavený dvojímu nesnesitelnému napětí: jak vystoupit ze své ulity a jak se do ní schovat. Takový je totiž svět: v nás i mimo nás, a Lovecraft v něm přebýval, stejně jako on přebýval v něm.

Když to Alex Nikolavitch pochopil a snažil se toto duševní rozpoložení vyjádřit, soustředil pohled do minulosti, k letům 1925–1937, během nichž se Lovecraft snažil stát spisovatelem, jak ho známe dnes (leđa by to bylo naopak?). Lovecraft, který pod perem Alexe Nikolavitcha a Gervasiovy obrázky překračuje hranice prostoru a času, se nám před očima objevuje se svými finančními problémy, sklony, zálibou ve zmrzlině, kočkách a mládí. Ale dlužno říct, že k Alexově a Gervasiově snažení se přidává i úsilí samotného Lovecrafta, jak ho v tomto díle cítíme v dialozích a kresbách – a to nejen proto, že Alex čerpal z bohaté korespondence i přímo z Lovecraftova díla, aby nám ho představil jeho vlastními slovy. A přitom – budiž to zde řečeno jednou provždy – vyjádřit Lovecrafta v celé jeho bohatosti a složitosti je nemožné – ať jste Joshi nebo Alex Nikolavitch. Lze se jen pokusit předat něco z jeho osobnosti – a osobnosti říkám záměrně –, neboť jak uvidíte na následujících stránkách, Lovecraft se k ostatním choval často jako osobnost, rád se stylizoval do role staříka, poustevníka, a přitom – a Alex nám to skvěle ukazuje – to byl muž, který se trvale stýkal se svými současníky

a nepostrádal jistý smysl pro humor. Dalo by se říci smutně žoviální. Nebo zoufalý. Při hledání nekonečna vrhal na svět světlo svého pohledu příliš zostra, i když věděl, že jeho poselství může, nebo nemusí být pochopeno, anebo bude pochopeno špatně.

Není tedy překvapivé, že se Lovecraft snažil skrýt – za své role, možná ostrý rasismus (leďa bych se sám před sebou snažil zastříť, nakolik mohl být rasista, a říkal si, že přece především trpěl), za věty, vystupování, teorie – pokud možno nedostupné, každopádně prapodivné. Je nás ale pár, kdo jsme se pokusili dostat Lovecrafta z jeho ulity, kam se snažil ukrýt, pár takových, co upřeli oči k éteru i jinam, aby tam objevili něco málo z tohoto muže a jeho myšlenek. A tak nejspíš tím, jak jsme hledali, a dokonce i když věříme, že jsme se vrátili na Zem a nepřinesli o něm nic, co by mu tak docela odpovídalo (konečně jako ty noční můry nebo horory, z nichž, jak věříme, vyvážneme nedotčení), trochu Lovecrafta si odnášíme – v sobě. Jistou nostalgií, zálibu ve starých časech, jemné kráse, čisté formě, jaké možná nikdy neexistovaly. Ale nejspíš to není ani tak proto, že jsme ho hledali, jako proto, že když nás spatřil, pronikl do nás, jako Velicí Staří, kteří kdysi sestoupili z nebe a zabydleli Zemi. Chopil se ruky, kterou jsme mu podali.

Alex, jako všichni, kdo se blíže zabývali tím, komu mnozí tak jako já říkají „mistr“ (což by ho určitě rozesmálo, tím jsem si jistý, vždyť i my se tomu smějeme), si po svém literárním pátrání něco z Lovecrafta odnesl. Jeho strach z šílenství. Zálibu v psaní. Jeho jediný únik: psát, psát, aby se vyhnul degeneraci a chaosu, které ho ze všech stran svírají, a uchýlit se ke svým spisům. Zahrabat se do nich tak hluboko, skrytý kdesi mezi písmeny, mezi mezery a v kolečkách „o“ tak dobře, že ho tam vystrachají jenom zasvěcení – jeho přátelé

mimo prostor a čas. Ale vyndat šneka z ulity a ukázat ho na světle nutně znamená, že předvedeme něco jiného, než je šnek – a tak bylo zapotřebí taktu a jemnosti, jaké bych označil za „lovecraftovské“, aby se zdařilo ukázat zároveň muže, který se skrývá, a muže v jeho nahotě. A právě tomuto choulostivému cvičení se věnovali Alex Nikolavitch, Aón, Gervasio a Lee. Nechám vás objevovat jejich práci na následujících stránkách – ale jestli jako já ucítíte, že se vás zmocňuje hořkosladký pocit, je to bezpochyby proto, že se jim zdařilo nemožné.

29. září 2017

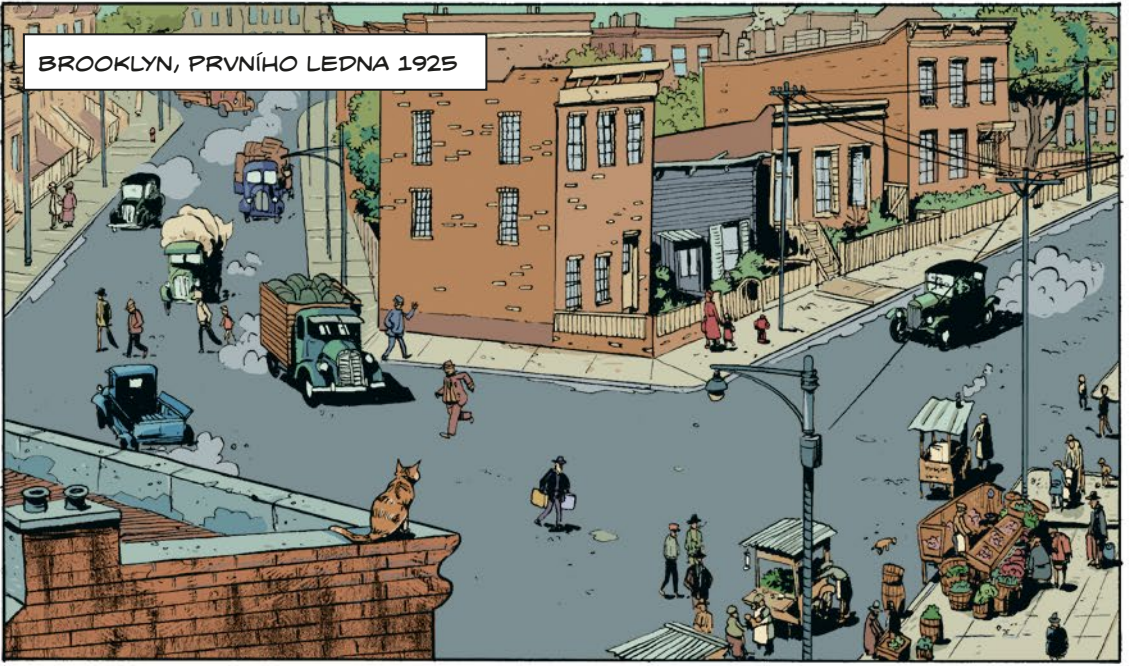
* Spisovatel (cyklus *Roman de la Croix...*), scénárista, režisér a překladatel Lovecrafta

Kapitola 1
RuĎé noci ve ĉtvrti Red Hook

„Boj s časem je jediným skutečným námětem románu.“

BROOKLYN, PRVNÍHO LEDNA 1925

DRAHÁ TETIČKO, ISEM MOC RÁD, ŽE TO
VYŠLO, A JEŠTĚ JEDNOU TI ZA TO MOC...

